

ENGELBERT GANGL:

Fantje od fare.

(Dalje.)

Joško.

Joško je dobil od matere za god lepo, sladko — ah! — gibanico. Zadovoljen je bil, da nikoli tako! Sladka, lepa — ah! — gibanica in pa lačen želodček — kdo si more misliti dveh boljših prijateljev! Če bi zdajci kdo pristopil k Jošku pa mu dejal: „Fant, cekin ti dam, pa mi daj svojo gibanico!“ — brž bi se odrezal deček: „Imej ti svoj cekin, jaz bom pa imel svojo gibanico!“

Joško si je odrezal kos svoje gibanice pa je stopil k oknu, da ga tamkaj v miru in zadovoljnosti použije. Tam pri oknu je bilo pač tako lepo! Videlo se je daleč tja preko vrta in polja do daljnih gorá: sama velika zemlja! A kar je bilo najlepše: nikjer nikogar, ki bi se mastil s tako gibanico, kakršna je bila Joškova! Ah! —

In ko je Joško tako lepo jedel in gledal in bil zadovoljen, je pridrsal po cesti ubogi Jernejec, slep na obe oči, za roko ga je pa vodil mladi Tonček, edina opora slepemu starčku! Oba je Joško poznal; njiju uboštvo je bilo znano vsepovsod.

Pa kaj stori Joško?

Gre od okna k mizi in ureže dva velika kosa od svoje gibanice, zbeži na cesto in da en kos Jernejcu, drugega pa Tončku. Ne da bi čakal, kako ga ubožca zahvaljata za dar, steče zopet v sobo ter se oprime svojega kosa. In glejte, sedaj se mu je zdela gibanica mnogo slajša!

Korlek.

Korlek je imel — kako bi dejal, da bi prav povedal? — hudo kri. Kar mrgolela mu je po žilah, da ni mogel pa tudi ni hotel biti nikoli miren. Korlek pa je imel tudi leseno sabljo in papirnato čako — vojak od petá do temena. Sestrica Jelka pa je imela lepo punčko in blago srce. Bilo bi torej lahko vse dobro in lepo, da ni bilo v Korlekovih žilah tiste nemirne krvi.

Kolikokrat je morala Jelka s svojo punčko bežati pred bratom, ki je dvigal svoj bridki meč, kakor da hoče zdajci ljutemu sovražniku odrobiti glavo ali mu vsaj odsekati nos. Stokrat ga je prosila mama, naj vendar ne bo tako divji, sicer mu vzame sabljo in jo zdrobi na drobne kosce; a tudi stokrat mama tega — ni storila. Zato pa si je Korlek mislil, da je vseeno, če sluša mater ali pa ne.

Sklenil je, da mora na vsak način poizkusiti moč svoje lesene sablje vsaj nad Jelkino punčko, ako že ne nad Jelko samo. Rečeno — storjeno!

Ko je šla nekega dne Jelka s svojo punčko lepo mirno in brez vsake zle slutnje na izprehod, se je Korlek stisnil za hišni vogel, da napade „so-

vražnika" iz zasede. A storil je več zla nego je nameraval. Z lesenim orožjem, ki ga je zavihnel z vso močjo, je oprasnil Jelko po čelu, punčki pa je odsekal glavico, da je bila na mestu mrtva. Bridko je Jelka zajokala, da ji je

hipoma pritekla mama na pomoč. Korleka je prijela za uho, Jelko za roko, in tako so šli v sobo. Hčerki je mati obvezala prasko na čelu in jo tolažila, Korlek pa je moral klečati. Grdo je gledal izpod čela, a nič ni pomagalo: klečati je moral, da še videl ni, kako je mati vrgla njegovo sabljo v ogenj, ki je uničil njo in njegovo junaštvo.

(Dalje.)